

der, at Kongeriget skal udrede sin Deel af For-
 skjellen mellem de fælles Udgifter og de fælles
 Indtægter, Kongeriget dog vilde være nødt til
 at gjøre det ifølge den af mig citerede Grund-
 lovsbestemmelse. Men de Herrer, der altsaa
 maaffee af mange Grunde troe, at det er lige-
 gylbigt, maatte da ogsaa, forekommer det mig,
 naar de vilde være consequente, erkjente, at
 naar man stiller Noget ind, der gaaer i mod-
 sat Retning, kommer man til Resultater, der
 ligefrem ere i Strid med Grundloven. — For-
 slaget af Mindretallet under Nr. 3 kan jeg
 for mit Bedkommende ligesaa lidt stemme for,
 som for Forslagene under Nr. 1 og 2. Det
 forekommer mig desuden, at den Henvisning,
 der deri gjøres til Grundloven af 18de No-
 vember 1863 § 55, ikke paa dette Sted er
 correct. Det, som der tales om i denne § 55,
 er, i hvilket Forhold de for Kongeriget og
 Slesvig fælles Udgifter skulle fordeles mellem
 disse to Landsdele. Der maa altsaa tænkes
 deels paa Udgifter, der ere fælles for Konge-
 riget og Slesvig, altsaa i Modsetning til andre
 Dele af det tidligere Monarchi, deels paa den
 Uvotadeel af Udgifterne til hele Monarchiet,
 der falder paa Kongeriget og Slesvig, ligeledes
 i Modsetning til Holsteen og Lauenborg. Men
 den Bestemmelse, hvorom der her ved denne
 Leilighed bliver Spørgsmaal, er Grundlovs-
 bestemmelsen af 29de August 1855 § 4. Deri
 skulle vi søge Reglen, navnlig for Fastsettelsen
 af den Andeel, Kongeriget skal bidrage, hvor-
 imod vi ikke skulle søge den i Grundloven af
 18de November 1863 § 55. Det vil jo er-
 indres, at det Forholdstal, hvorefter Kon-
 geriget, Slesvig og Holsteen skulde bidrage
 til Fællesudgifterne, som det senere blev
 bestemt, var omtrent det, at Kongeriget
 skulde betale 62 Procent. Det vil alene
 deraf fremgaae, at naar der i Grundloven af
 18de November 1863 § 55 tales om, at Konge-
 riget skal betale 79 pCt. og en Brøk, saa er
 dette et ganske andet Forholdstal end det,
 hvorom der spørges, naar der tales om For-
 holdet imellem de enkelte Landsdele ligeoverfor
 Monarchiet, og det er dette, hvorom der er Tale
 i § 4 af Grundlovsbestemmelsen af 29de Au-
 gust 1855, og ligeledes i Finantslovens § 6.
 Naar man nu endelig har sagt — og forjaa-

vidt har jo hele Udvalget været enigt — at
 man ikke længer kan fastholde den omstridte
 Bestemmelse i § 6 efter de Forandringer, der
 ere indtraadte i vore statsretlige Forhold,
 idet der navnlig ikke længer correct kan tales
 om, at den paa Kongeriget faldende Andeel af
 det Beløb, hvormed de for det hele Monarchi
 fælles Udgifter maatte overstige de for Monar-
 chiet fælles Indtægter, skal udredes af Konge-
 rigets Finantser til den Tid, de forfalde, og
 i Tilfælde af Forsømmelse heraf forlovs fra-
 drages Kongerigets særlige Indtægter, saa er
 det ganske sikkert, at, naar man holder sig
 strengt til Ordene, er det ikke længer correct
 at tale paa den anførte Maade. Deraf vil
 altsaa følge, at, naar man interesserer sig me-
 get for at faae det Correcte, kan man lade de
 Ord, „den paa Kongeriget faldende Andeel af“
 udgaae, og altsaa sige, at af Kongerigets sær-
 lige Indtægter skal udbetales det Beløb, hvor-
 med Monarchiets fælles Udgifter maatte over-
 stige Monarchiets fælles Indtægter. Herimod
 vil man naturligviis videre bemærke, at der
 heller ikke er Tale om Udgifter eller Indtæg-
 ter, der ere fælles for hele Monarchiet — ja
 jeg veed ikke, om man muligens vil sige, at der
 ikke længer er noget Monarchie, men det vil
 man vel ikke — da Monarchiet nu falder sam-
 men med Kongeriget. Men herpaa maa Sva-
 ret nu blive: Det, som var Monarchiet, er,
 som det ogsaa er sagt i Fleertallets Motive-
 ring, nu Kongeriget, og naar der altsaa er
 Tale om Udgifterne for hele Monarchiet,
 menes dermed Udgifter, der nu alene falde
 Kongeriget til Last, men deraf følger ikke, at
 der nu ikke mere skulde kunne være Tale om
 Fællesudgifter, thi dette Begreb vedbliver at
 leve, saalænge der er fælles Sager og særlige
 Sager, saalænge der er en fælles Forfatning
 og en særlig Forfatning. — Jeg skal sluttelig
 gjentage, at jeg meget godt forstaaer, at det for
 den almindelige saakaldte jævne Mennekestof-
 stand har sin Vanskelighed at fastholde dette,
 at Fællessager ikke ophøre at eksistere, fordi de
 factiske Forudsætninger, som gjorde det rimeligt
 og naturligt at beholde en Adskillelse mellem
 Fælles og Særligt, ere bortfaldne, men Con-
 sequentsen af den modsatte Opfattelse kan kun
 være den, at man maa nægte Tilstedeværelsen